

Cu teiul meu, dis-de-dimineată

Carmen

Când e visul cel mai dulce,
Într-un somn ce te tot duce
Către lumea cea știută
De subconștient cernută,
Pe la cinci de dimineată
Când lumina-ți vine-n față
Prin fereastra spre natură
Unde-un tei e hrană pură
Pentru ochi, suflet și spirit,
Vrăbii multe s-au trezit
Și nici că-i rost de dormit!
Stând în teiul meu cel falnic
Ce cu frumusețea-i darnic,
Vrăbiile s-au certat
Și-n scurt timp, au și plecat!
Și-am rămas cu ochii grei
Pironiți de dragul tei
Ce mi-a dat de înțeles
Că noi n-avem de ales...
Fiecare face-n viață
Ce destinul-i dă povață!